Hồi thứ bốn mươi bảy
Ngũ đình chùy, Độ kim dùng phép
Sản Long trì, Chung hậu lâm bồn

Khi Chung hậu đi gần tới mé sông, ngó thấy chiến thuyền của Lưu Trinh giao chiến với Tiêu Mân bị hao gần phân nửa, trong lòng bối rối, không biết tính kế gì, bèn nói với Ngũ Ấn rằng:

– Như cẩu tử muốn sống thì truyền cho quân Sở lui ra, bằng không thì tính mạng chẳng còn.

Ngũ Ấn mắng lại rằng:

– Ta quyết liều mình vì nước, dầu có tan xương nát thịt cũng chẳng phàn nàn. Con xú phụ, mi khéo nói lăng loàn, hễ đã làm đấng anh hùng thì chẳng khi nào sợ chết, mi có chém giết thì làm đi.

Chung hậu nổi giận mà rằng:

– Tại số mi muốn chết, chớ trách ta vô tình.

Nói rồi liền nắm hai chân Ngũ Ấn tét ra làm hai rồi tung lên trên không, tức thì rơi xuống thịt xương tan nát.

Lúc đó, vợ chồng Ngũ Tân nhào ra lăn khóc, Trang vương và mấy vị phu nhân khuyên giải giây lâu, Ngọc Nga mới tỉnh lại, lau nước mắt than rằng:

– Con ôi! Mẹ sinh được hai anh em con, cũng tưởng ra tài khuyển mã lập công cùng nhà nước để đền ơn dưỡng dục cho cha mẹ cùng thừa diêu nối giữ nghiệp nhà. Sách có chữ: Phụ tử chất môn thừa sủng mạng. Con ôi, tuy chưa hưởng tước lộc xe trăm cỗ, nhưng cũng để thơm tho tiếng ngàn năm, biết bao giờ cho thấy hơi tăm, mẹ mỏi mắt môn lư ỷ vọng.

Than rồi cầm đao lên ngựa rượt theo Chung hậu. Chung hậu liệu bề đem Tề vương với Yến Anh xuống ngựa không nổi, bèn niệm chú hô thần, đòi Phong bá tới bảo rằng:

– Nay vợ chồng ta đến đây dự hội Kỳ Bàn, vua tôi đều bị vây, có thuyền mà không xuống được nên phiền chư thần nổi gió lên đánh chìm các chiến thuyền của Tiêu Mân để giải vây cho Tề chúa.

Chư thần vâng lệnh, tức thì nổi gió kéo mây, cột buồm đều bay xuống nước. Chiến thuyền thảy đều tan bể nát, quan quân cũng bị chết trôi chết nổi, kẻ chìm thây, người tấp vào bờ. Tiêu Mân ngó thấy ngẩn ngơ, Ngũ Tân lại đốc quân vây phủ.

Chung hậu thấy chiến thuyền của Tiêu Mân tuy bị chìm, Lưu Trinh có thể đắc thắng nhưng vua tôi Tề vương cũng xuống thuyền không được, bèn bảo Điền Côn ở lại bảo giá, còn Liêm Thoại Hoa và Liêm Cương theo mình mà chiến phục Sở quân. Mấy người vâng lệnh xong rồi, Chung hậu đánh qua phía tây, Ngũ Tân lại đốc xuất mấy vị vương tức áp tới vây đánh Chung hậu tưng bừng.

Từ khi bày hội Kỳ Bàn, gây sự chiến tranh tới lúc này đã hai ngày hai đêm mà người không lìa giáp, ngựa chẳng hở yên, hết ngày tới đêm thảy đều mỏi mệt. Lúc đó Chung hậu chạy qua phía tây không nổi bèn trở ngựa qua phía đông, xảy gặp một viên nữ tướng, tay cầm Cương đao, mình cưỡi đào hoa mã, bèn hỏi rằng:

– Nữ tướng đó họ tên là gì?

Độ Kim đáp rằng:

– Ta họ Biện, tên Độ Kim, vợ của Đông Bình vương Liễu Cái. Như xú phụ biết danh ta lợi hại thì xuống yên chịu trói cho rồi. nếu chấp nê chẳng ứng nghe lời thì ta sẽ bắt sống mà rửa hờn cho Vương điệt.

Chung hậu cả giận, vung Định Tề đao chém tới, Độ Kim cũng đưa đao gạt qua, hai người trăm hiệp xông qua mà cũng chưa biết ai thắng bại. Biện Độ Kim biết Chung hậu là một tay đao thương thuần phục, võ nghệ cao cường, dùng sức mà địch hoài e chẳng nổi, bèn sinh ra một kế giả chém bậy một đao, quay ngựa bỏ chạy dài. Chung hậu biết kế nhưng cũng giục ngựa đuổi theo. Khi Độ Kim ngó lại thấy Chung hậu đuổi đã gần tới liền niệm ít tiếng chân ngôn, ném cây Ngũ đinh thần chuỳ lên trên không, tức thì thiên âm địa hôn, hoà quang túa ra muôn đạo. Chung hậu chẳng biết bảo bối ấy là vật gì, các tướng Tề thảy đều kinh hãi. Trong cơn nguy cấp không biết làm sao thoát thân, Chung hậu bèn ngửa mặt lên trời, vái cùng bà Lê Sơn thánh mẫu.

Vừa lúc lão mẫu ngồi trên bồ đoàn sực nhớ lại vua Tề đi dự hội Kỳ Bàn, bèn biến ra một đạo kim quang bay thẳng tới Hoài Nam mà giải cứu. Khi Lão mẫu tới nơi dừng lại trên mây mà xem, thì thấy cây thần chuỳ đã gần đánh tới đầu Chung hậu, lật đật niệm thần chú thu cây thần chuỳ vào trong tay mình rồi kêu Độ Kim bảo rằng:

– Ta vốn thật là Lê Sơn thánh mẫu, chẳng phải loài yêu quái tà ma, nay tới đây cứu học trò ta, mày chẳng được trở ngăn đường xá.

Độ Kim nghe mấy lời đẳng đẳng trên mây như vậy, sự ngó lên thì thấy đám tường vân đã bay xa, mới nghĩ thầm rằng: “Con xú phụ này chưa tới số nên mới có Thánh mẫu cứu sinh.”

Nghĩ rồi lại giục ngựa tới đánh Chung hậu hơn trăm hiệp nữa mà sức cũng cầm đồng. Chung hậu mới nghĩ rằng: “Nếu như mình cứ ở đây đánh với con này mãi sợ không ai bảo vệ Tề chúa chăng?”

Bèn quay ngựa lại mà chạy qua phía tây nam. Độ Kim cũng giục ngựa đuổi nà theo. Chung hậu liền dùng thế hồi đao chém trúng Độ Kim một đao trên óc tức thì té nhào xuống ngựa chết tươi.

Khi Chung hậu chạy qua phía tây nam rồi, lại gặp một viên nữ tướng chận đường mà đánh. Chung hậu xem tướng Sở gương mặt tựa hoa đào, nước da như bóng tuyết, mình cưỡi con bạch mã, tay cầm cây chĩa ba, bèn nói rằng:

– Bớ tướng Sở! Làm người phải biết thì thế mới gọi là thuận theo lòng trời, việc này cũng bởi tại nơi ai, chớ mỗ không mang lòng gây hoạ.

Công chúa đáp rằng:

– Ta là Ngân Hoa công chúa, vợ của Trần Giang vương, mày phải mau xuống ngựa đầu hàng, nếu trễ nải thì ta cho một chĩa ba phều ruột.

Chung hậu nổi giận vung đao chém tới, công chúa cũng đưa chĩa đâm đùa, ba trăm hiệp chưa định hơn thua, Chung hậu liền ám thí tiên pháp, bèn thò tay vào trong túi áo lấy cái Âm Dương kính ra chiếu ngang mặt công chúa hai ba lần mà không thấy linh nghiệm. Công chúa cười rằng:

– Bớ con xú phụ, những đồ tà thuật đó có làm gì ta nổi?

Nói rồi vung chĩa ba đâm liền, Chung hậu trở qua khỏi rồi cũng vung đao chém tới. Hai người đánh nhau trăm hiệp nữa. Liêm Thoại Hoa lại giục ngựa tới mà trợ nguy. Công chúa nói:

– Mày là con nào dám tới đây cự địch.

Nói rồi cũng vung chĩa ba đánh vùi một hồi. Chung hậu thấy có người giúp sức, mới nghỉ tay được giây lâu bèn niệm chú hô thần, bắt ấn chưởng Tâm Lôi tới đánh công chúa mà không thấy linh nghiệm, cũng trơ trơ. Công chúa cười mà rằng:

– Mày có phép gì nữa làm đi cho ta coi?

Chung hậu liền niệm chú Ngũ Lôi, sấm sét vang trời, giống như lửa đốt. Công chúa đề phòng chẳng kịp, bị thần Ngũ Lôi đánh té nhào xuống ngựa, hồn xuống âm ty[32].

Lúc đó Trang vương với Ngũ Tân đứng trên gò cao quang chiếu, thấy công chúa bị Ngũ Lôi đánh chết, trong bụng dường như dao cắt, liền phất cờ gióng trống giục quân đuổi theo. Chung hậu chạy tới phía nào cũng có Sở binh ngăn trở. Khi đánh vào trung dinh thì gặp Bạch thị Ngọc Nga là vợ của Ngũ Tân buông ngựa cự chiến.

Lúc ấy, Chung hậu mắt đổ hào quang, té xỉu xuống đất. Ngọc Nga chạy lại muốn cắt đầu đem về dâng công, bỗng thấy hào quang muôn đạo thẳng xông, Ngọc Nga lòng đà khiếp sợ, mới đánh tay toán quẻ biết Chung hậu gần đẻ long nhi, số trời đã định rồi, nước

[32] Nguyên Ngân Hoa công chúa là Nguyệt sát tinh giáng thế, được 51 tuổi, nay bị tán mạng về tay Mão Đoan Tinh là Chung hậu

Tề thì đương khi hưng thịnh, nếu ta chẳng cứu người nguy cấp sợ khi phạm tội với trời, bèn xuống ngựa bước tới kêu rằng:

– Chung nương nương lai tỉnh!

Kêu luôn ba bốn tiếng, Chung hậu mới mở mắt, nhìn thấy Ngọc Nga liền tạ ơn thứ tha chẳng giết mà rằng:

– Mong ơn phu nhân rộng lượng, cam đội tình ấy đời đời. Số là chẳng phải Ai gia muốn gây nên thù oán, bởi Trung hiếu vương lập hội Kỳ Bàn, vua tôi đều mắc tai nạn, muôn đội ơn phu nhân tha sát. Còn như sự công tử bị giết ấy cũng là tại nơi người. Ai gia đã khuyên giải hết lời mà công tử cũng một hai liều chết, vì công tử nhiều điều mắng nhiếc Ai gia làm việc vô tình, xin phu nhân tha cho Ai gia ra khỏi trùng vây, thì sẽ có ngày báo đáp.

Ngọc Nga nói:

– Hễ việc gì cũng đã có Hoàng thiên sớm định, chốn sa trường chẳng phải chỗ nói chuyện dài dòng, nay ta giả trá bại cho Nương nương đuổi theo, chờ ra khỏi trùng vây rồi sẽ lo phương thai sản.

Chung hậu cúi đầu tạ ơn rồi hai người cầm đao lên ngựa, giả đánh cùng nhau ít hiệp. Ngọc Nga giả thua chạy, Chung hậu giục ngựa đuổi theo. Quân Sở chẳng ai dám ngăn đường để cho Ngọc Nga chạy. Khi chạy được một đỗi xa chẳng còn ai ngó thấy, Ngọc Nga liền quay ngựa về dinh an nghỉ.

Còn Chung hậu ra khỏi trùng vây, rồi một mình một ngựa ngó bốn phía chẳng thấy nhà cửa xóm làng. Đi vừa tới một cụm rừng kia, bụng đau quặn bèn xuống ngựa ngồi ngay gốc cây cổ thụ. Vừa mới ngồi nghỉ an, bỗng ngó thấy có một tấm đá hình như cái bia có chạm ba chữ lớn Sản Long Trì rõ ràng. Chung hậu nghĩ rằng: Ấy là ý trời xui khiến, bảo ta sinh tại chỗ này. Kế bụng đau như cắt, bèn nhắm mắt cắn răng mà chịu, bỗng thấy Thổ thần và các vị Trì nhật, Công tào tới tâu rằng:

– Nay chúng tôi vâng lệnh Ngọc đế, đưa Kim Sĩ Long giáng phàm.

Một hơi giấc điệp mơ màng, đã sinh được một vị hoàng nam Tề quốc. Chung hậu vừa mở mắt thì đã sinh rồi, bỗng cơn luỵ ngọc tuôn rơi, đồ y phục một mảnh không có.

Trời làm mùng, đất làm nệm, vừa chừng khu giao tý canh ba, càng nhìn con càng xót xa, tủi phận trẻ khóc oà và than thở rằng: “Phải chi ở nơi cung điện, thiếu gì cung nga thể nữ, lại ê hề sản phụ ổn bà, nay tới Hoài Nam đi địa khai hoa, cám cảnh nỗi lìa cha cách mẹ. Biết ngày nào mẹ con gặp mặt hay là tới lúc đại hội Trường giang chăng.”

Lúc ấy trống triều lâu nhặt thúc, gà đã gáy tan canh, mới cởi áo và cắn máu đầu ngón tay, viết tờ huyết chiếu rằng:

“Tháng Nhâm Tuất trong năm Mậu Ngọ, tiết Trùng dương sau độ năm ngày, Vương phụ vốn hiệu là Tề Tuyên, còn mẫu hậu là Chung Vô Diệm. Tới Hoài Nam Kỳ Bàn đại hội, sinh ra tại Sản Long Trì, Điền Đan là con của vương nhi, nối cơ nghiệp cho Điền gia tông tổ. Như phần có

quang sinh môn hộ, thì sẽ gặp lương nhân đem về bảo dưỡng lớn khôn, nếu như ông cha chẳng tích đức cho nhi tôn, gặp beo cọp chẳng toàn tính mạng.”

Chung hậu viết xong huyết chiếu gói lại tươm tất, rồi cắn nhau rún cho con, cởi áo nhung bào ra mà ủ con năm lại đó, than khóc một hồi thì trời vừa sáng, xảy nghe gió thổi lao xao như tiếng quân reo ó dậy. Chung hậu lật đật cầm đao lên ngựa, vừa đi vừa ngó lại chỗ Sản Long Trì, biết bao nhiêu đoạn thảm tình ly, con với mẹ bắc nam đôi ngả.

Nói về Trung Hiếu vương sáng ngày ấy thăng trướng, tra điểm chúng tướng, lựa ba ngàn quân dũng sĩ đều cho cầm đoản đao và bảo:

– Nằm sải ra giữa đất hễ thấy ngựa vợ chồng vua Tề và các tướng Tề đi qua thì chém cho què cẳng ngựa.

Các tướng đều vâng lệnh làm y như kế. Còn Liêm Thoại Hoa đêm ấy suốt cả đêm đi kiếm Chung hậu, tới sáng ngày mới gặp, vừa quày ngựa trở về thì thấy quân Sở nằm liệt ra đầy đất, không biết là sự gì.

Chung hậu bèn kêu Thoại Hoa thối lui lại và nói rằng:

– Nếu vương tức xông pha thì bị ác kế của Ngũ Tân đó.

Nói rồi liền niệm chú hô thần, đòi Võ sư tới mà bảo rằng:

– Nay Ai gia tới Hoài Nam bị vây, mắc kế của Ngũ Tân, tuy làm ra thì ở dạ bất nhân, nếu chẳng làm mưa thì làm sao cho bảo toàn tính mạng.

Bốn vị Long thần vâng lệnh tức thì nổi gió làm mưa, trong giây lát nước chảy bằng đồng, quân Sở chết trôi như kiến.

Vua tôi nước Sở thấy vậy như điên như dại, bèn nghĩ: “Sách có chữ Hại nhân, nhân hại, cớ sự này cũng tại nơi ta.”

Kế đó, xảy có một viên lão tướng bước ra thưa rằng:

– Tôi xin đi bắt vợ chồng vua Tề trả thù cho huynh trưởng.

Ngũ Tân cũng dặn dò phải cho cẩn thận. Huỳnh Mậu cúi đầu vâng lệnh, tay cầm cây hoạ kích, thót lên lưng ngựa, xông ra đón đường. Chung hậu vừa muốn giao phong thì Liêm Thoại Hoa tâu rằng:

– Sá chi đồ vô danh tiểu tốt mà nhọc sức Quốc mẫu ra tay.

Nói rồi liền vung đao tới hỏi rằng:

– Bớ tướng Sở, tên họ là gì?

Tướng Sở đáp:

– Ta tên là Huỳnh Mậu, chức là Tiền bộ tiên phong, anh ta là Huỳnh Nhung, đã lầm tay Vô Diệm. Nếu như mi biết chuyện, hãy kêu con xú phụ ra đây.

Thoại Hoa nói:

– Mi là thằng tiểu tốt, Chung hậu có giết cũng dơ tay, mau mau đưa cổ lại đây, để cho ta rước về địa phủ.

Huỳnh Mậu cả giận, vung cây hoạ kích đâm liền. Kẻ đao người kích đánh hơn ba trăm hiệp. Huỳnh Mậu liệu bề cự địch không nổi, quày ngựa bỏ chạy. Thoại Hoa cũng giục ngựa đuổi theo và hét lên một tiếng nói rằng:

– Cẩu tặc chạy đâu cho khỏi.

Nói dứt lời thì đao đã chém trúng đầu Huỳnh Mậu nát óc chết tươi. Quân Sở áp tới cướp thây đem về trại. Trang vương khóc ngất một hồi, Ngũ Tân liền bước tới khuyên giải.